

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὅρεϊλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ νὰ προαποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐπιθεωροῦντες τὴν λήγουσαν ἐβδομάδα παρατηροῦμεν

ὅτι τὰ Ἀγγλικά ὄπλα ὑπέστησαν νέαν ἤτταν εἰς Τράνσβαλ, ἡ ὁποία λυπεῖ ὑπερμέτρως τοὺς φίλους τοῦ ἀπεράντου Ἀγγλικοῦ κράτους, ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ ἐξεγείρει τὴν κοινὴν γνώμην κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διότι ἀνέλαθεν ἀπερισκέπτως τὸν κατὰ τῶν Βόερς ἀγῶνα. Καὶ οἱ μὲν Ἀγγλοὶ στρατιῶται ἐπολέμησαν ὄντως ἀνδρείως, ἀλλ' οὐχ ἤττον μέγιστος εἶνε ὁ θαυμασμὸς τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου πρὸς τοὺς Βόερς ὡς αὐτῶς ἡ ἀνδρεία ἐκπλήσσει καὶ ἐγείρει περισσότερον τὴν συμπάθειαν. Ὁ δὲ λόγος τὸν ὁποῖον ἡ Βασίλισσα Βικτώρια ἀπήγγειλεν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν βουλῶν προτρέπει τὴν κυβερνήσιν νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀδίκον τοῦτον ἀγῶνα οὐ ἢ ἐκδασὶς ἀγνώστος. Ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε χαρακτηριστικὸν ἀποβλέπει τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ ὅστις δὲν ἀριθμεῖ εἰς τὸν τελευταῖον πόλεμον οὔτε μίαν αἰσίαν ἡμέραν. Ἀπὸ αὐτύχημα εἰς αὐτύχημα καθ' ἐκάστην βυθιζόμενος δὲν ἠδυνήθη νὰ βοηθήσῃ τὰς πολιορκουμένας πόλεις. Ἡ τοιαύτη δὲ περιπλοκὴ τοῦ Ἀγγλοβοερικοῦ πολέμου φαίνεται ὅτι ὑποβοηθεῖ τὰ ρωσσικά σχέδια διότι κατ' ἀναγγέλλεται ἡ Ρωσσία συγκεντρεῖ πολυάριθμα στρατεύματα πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Ἀφγανιστάν καὶ ἀπειλεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν χώραν ταύτην, ἥς ὁ Ἐμίρης προβλέπων τὸν κίνδυνον τοῦτον ἀγωνίζεται νὰ ἐγείρῃ παρὰ τὰ σύνορα φρούρια καὶ νὰ ὀχυρώσῃ ἅπαντα ἐν γένει τὰ σημεῖα ὅθεν εἶνε δυνατόν νὰ εἰσβάλῃ ὁ ρωσσικὸς στρατός. Ἀλλ' εἶναι ἐντελὲς ματαίᾳ ἡ προσπάθεια αὕτη τοῦ ἔμμου ἀνευ τῆς βοηθείας τῶν ἁγγλῶν. Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ συμβαίνοντα τὰ ἐν Ἑλλάδι χωροῦσιν, ὡς πάντοτε, τὴν αὐτὴν ὁδόν. Ἀπειλεῖται ὑπὸ τινων ἐξασθενήσεως τῆς κυβερνήσεως κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς βουλ. ἀλλὰ τοῦτο ἀποδεικνύται ἀδύνατον ἐπὶ τοῦ παρόντος. Οὐχ' ἤττον αἱ συνεδριάσεις τῆς βουλῆς καὶ κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ πρὸ αὐτοῦ θὰ ὦσι λίαν θορυβώδεις, ἐνεκα τῶν ἐσχάτως ἀποκαλυφθέντων ἐλλειμμάτων καὶ ἐνεκα τῆς παραιτήσεως τοῦ τέως ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργῶν ἐν γένει ὅμως δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι οἱ ἐν Ἑλλάδι πολιτευόμενοι δὲν κατηνόησαν εἰσέτι ὁποῖαν εἰδὲ μετέλθωσι πολιτικὴν καὶ πῶς νὰ συγκεντρώσωσι τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις πρὸς διόρθωσιν τῶν κακῶς ἐχόντων.

ΤΟ ΑΝΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΩΝ ΚΑΙ ΑΜΕΤΑΚΙΝΗΤΩΝ ΤΗΣ ΡΙΖΑΡΕΙΟΥ ΕΚΚΛ. ΣΧΟΛΗΣ

ὑπὸ τοῦ νομίμου ἐκτελεστοῦ αὐτῆς
Ἰωάννου Ἀργυριᾶδου

«Περὶ παντός, ὦ παῖ, μία ἀρχὴ τοῖς μέλλουσι καλῶς βουλευέσθαι· εἰδέναι δὲ περὶ οὗ ἂν ᾖ ἡ βουλὴ, ἥ παντός ἀμάρτανειν ἀνάγκη, τοὺς δὲ πολλοὺς ἐλῆθεν ὅτι οὐκ ἔλασι τὴν οὐσίαν ἐκάστου· ὡς οὖν εἰδότες οὐ διομολογοῦνται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς σκέψεως, προελθόντες δὲ τὸ εἶδος ἀποδιδάσιν· οὔτε γὰρ ἑαυτοῖς, οὔτε ἀλλήλοις διομολογοῦσιν».
(ΠΛΑΤ.)

1) Ἄν τις πρὸς τὴν Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν παρ' οἰκουμένης γνωστοῦ ἢ ἀνωμότου δίδωται δωρεὰ γηπέδου καὶ ἄμα ἐν αὐτῷ κτιρίου, ὅπως ἡ ὑφισταμένη, ὡργανωμένη καὶ καλῶς ἐπέκεινα τῆς πεντηκονταετηρίδος λειτουργοῦσα αὕτη Σχολή, εἰς τοῦτο μετενεχθεῖσα, ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῷ, ἡ Σχολὴ αὕτη δύναται τοιαύτην δωρεὰν καὶ ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ νὰ ἀποδεχθῇ, ἢ οὐ ;

Ἡ καταφατικὴ τῆς θέσεως ταύτης λύσις ἐξαρτᾶται στενότερα ἐκ τῆς ἀρνητικῆς ἢ θετικῆς λύσεως τῆς ἀκολουθοῦσης θέσεως :

2) Ἡ ὑφισταμένη, διωργανωμένη καὶ κοινωφελὲς ἐπὶ πέντε καὶ πενήκοντα ἔτη λειτουργοῦσα ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησι. Ριζαρείου Σχολή, ἐν ἣ τὰ ὅσα καὶ ὁ τάφος τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς κεῖνται καὶ ἱδρυταὶ ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἱερός ναὸς τοῦ Ἀγίου Γεωργίου. ἐπιτρέπεται ἄλλοσέ ποι, ἢ ὅπου νῦν κεῖται καὶ λειτουργεῖ, νὰ μετενεχθῇ, καὶ ἀναπαλλοτριώσῃ οὐσα αὕτη τε καὶ σύμπας ὁ περίβολος καὶ τὰ παραρτήματα αὐτῆς νὰ ἀπαλλοτριωθῶσι καὶ πωληθῶσι, καὶ ἂν τις ἀκόμη διὰ τὴν πρὸς τὴν Σχολὴν γιγνομένην τοῦ γηπέδου καὶ τοῦ ἐν αὐτῷ κτιρίου δωρεὰν εἰς τοῦτο ἢ τὴν ἐξουσίαν ἢ τὴν θέλησιν ἤθελεν ἔχει, ἢ οὐ ;

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ριζαρείου Σχολὴ δὲν δύναται οὐδ' ἐπιτρέπεται, καὶ ἂν τις ἀκόμη διὰ τῆς τοιαύτης καὶ ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ δωρεὰς πρὸς αὐτὴν ἢ τὴν θέλησιν ἢ καὶ τὴν ἐξουσίαν ἤθελεν ἔχει ἄλλοσέ ποι νὰ μετενεχθῇ, ἢ ὅπου αὕτη ἐξ ἀρχῆς ἱδρυταὶ καὶ λειτουργεῖ, διὰ τοὺς ἐπομένους ἀκαταμαχῆτους καὶ ἀπροσβλήτους λόγους. Διότι ἡ οἰαδήποτε καὶ ὁποιοδήποτε καὶ δι' οἰονδήποτε λόγον μεταφά καὶ μετὰθεσις τῆς Σχολῆς ἀντίκειται μάλιστα μὲν εἰς ρητὰς καὶ ἀνεπίδεκτος ἀμφισβήτησεως διατάξεις τῆς διαθήκης τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς, ἔπειτα δὲ δὲν δύναται οὐδ' ἐπιτρέπεται κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὁσίου ἀρχὰς μῆτε διὰ Βασιλικὸν διατάγματος, ἀλλὰ μῆτε καὶ διὰ νόμου τοιαύτη τις καὶ ἐπὶ τοιοῦτῳ σκοπῷ μεταφορὰ καὶ μετὰθεσις τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς νὰ ἐπιτευχθῇ.

Πρῶτον διότι ἐν τῷ 64 ἄρθρῳ τῆς διαθήκης ὁ ἀείμνηστος τῆς Σχολῆς ἱδρυτὴς ὀρίζει, ὅτι ὅλα τὰ ἀκίνητα κτήματα τῆς αὐτοῦ Σχολῆς πρέπει νὰ εἶνε ἀναπαλλοτριώτα. «Ὅλα, λέγει, τὰ ἀκίνητα κτήματα τῆς Σχολῆς λογίζονται καὶ θέλω νὰ εἶνε ἀναπαλλοτριώτα· τὸ Συμβούλιον ὅμως ὅλων τῶν Ἐκτελεστῶν δύναται νὰ γνωμοδοτήσῃ, ἂν ὑπάρχωσιν ἰσχυροὶ καὶ ἀνυπερ-

βλητοὶ λόγοι, τὴν ἐκποίησιν ἀκινήτου τινός». Καὶ ἐν τῷ ἄρθρῳ δὲ 147 τῆς διαθήκης ὁ ἱδρυτὴς πάλιν μετὰ τόνου καὶ ἐμφάσεως τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνει· «εἰπον, λέγει, καὶ πάλιν ἐπαναλαμβάνω, ὅτι τὰ ἀκίνητα κτήματα τῆς Σχολῆς λογίζονται ἀναπαλλοτριώτα· τὸ πρῶτον Συμβούλιον τῆς Σχολῆς ὅμως ἔχει τὴν ἀδειαν νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ τῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν, καὶ τὸ ἀρμόδιον δικαστήριον δύναται, ἂν τὸ ἐγκρίνῃ, νὰ διατάξῃ τὴν πώλησιν».

(ἀκολουθεῖ)

ΒΟΥΛΗ

Προχθὲς τὴν 4 μ. μ. συνήλθον εἰς συνεδρίαν εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τῆς Βουλῆς τὰ μέλη τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους ἐπιτροπῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην, ἐπρόκειτο νὰ συζητηθῇ ὁ προϋπολογισμὸς τῶν δαπανῶν τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης. Ὁ κ. Καίρης παρατηρεῖ, ὅτι τ' ἀναγραφόμενα ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἐξόδα εἰσὶν ὑπερβολικῶς ἐξωγκωμένα. Δέον νὰ περισταλῶσι μερικὰ τῶν κονδυλίων καὶ προτείνει ὅπως μετριασθῇ κατὰ 20,000 δραχ. τὸ κονδύλιον τῶν δαπανῶν διὰ γραφικὰ ἐξόδα. Ὁ κ. Ἀναστασόπουλος προτείνει τὴν ἐπαύξηνσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπαρχόντων πταισματοδικείων, καθόσον τὰ λειτουργοῦντα ἤδη εἰσὶν ἀνεπαρκῆ ὅπως ἐκδικάζωσι ταχέως τὰς εἰσαγομένας εἰς αὐτὰ ὑποθέσεις. Ἐκ τούτου δ' ἐπέρχεται ζημία καὶ εἰς τὴν κατωτέραν ποινικὴν Δικαιοσύνην, ἥτις πολὺ βραδέως ἀπονέμεται, καὶ εἰς τὰς ἐκ τῶν πταισματοδικείων εἰσπράξεις τοῦ δημοσίου, οἵτινες κατὰ πολὺ θὰ ἐπαυξήθωσι μετὰ τὴν προσθήκην νέων πταισματοδικείων. Ὁ κ. Δούνης συζητούμενων τῶν δαπανῶν τῶν πρωτοδικείων, ὑποστηρίζει ὅτι δέον νὰ κανονισθῇ ἐπὶ τὸ οικονομικώτερον ἢ θέσις τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν. Πλέον, λέγει, τῶν 2,500 δραχ. κατὰ μῆνα εἰσπράττει ὁ γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ Δημοσίου. Ἐπειδὴ δὲ τοσοῦτον προσδοκός εἶνε ἡ περιβλεπτος αὕτη θέσις, πρὸς ἀπόκτησιν αὐτῆς ὁμάδες βουλευτῶν πολλάκις ὡς ζήτημα φιλίας πολιτικῆς θέτουσιν εἰς τοὺς κυβερνήσαντας τὴν προσφορὴν τῆς ἐν λόγῳ θέσεως. Ἰνα λείψωσιν ἐν τῷ μέλλοντι τὰ σκανδαλώδη ταῦτα, κερδίξῃ δὲ καὶ τὸ δημόσιον ὅσα ἤδη ἀδικαιολογήτως ἀπολαμβάνει ὁ γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, προτείνει ὅπως ἐκφρασθῇ εὐχὴ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, ἵνα ἀφαιρεθῶσι, πρὸς ὄφελος τοῦ δημοσίου, τὰ ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ χαρτοσήμου ποσοστὰ τοῦ γραμματέως, καθορισθῶσι δὲ ρητῶς αἱ ἀπολαφαὶ αὐτοῦ. Τὴν πρότασιν ταύτην συνεζήτησε διὰ μακρῶν ἡ ἐπιτροπὴ, ὁμοφώνως δὲ τὴν ἀποδέχθη καὶ διευτύωσε τὴν ἐξῆς, εὐχὴν, ἥτις θ' ἀναγραφῇ ἐν τῇ ἐκθέσει. «Καλὸν εἶνε ἵνα κανονισθῶσιν αἱ ἀπολαφαὶ τοῦ γραμματέως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, ὅπως αὐτοῦ καὶ τὸ κράτος ὠφεληθῇ καὶ αἱ σκανδαλώδεις ἐνέργειαι ἰσχυρῶν λείψωσιν ἐν τῷ μέλλοντι». Εἶτα ὁ κ. Δούνης προτείνει τὴν περιστολὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑπογραμματέων τοῦ πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Κατὰ νόμον εἰς τὸ πρωτοδικεῖον αὐτὸ ἐπρεπε νὰ διορίζωνται μόνον 28 ὑπογραμματεῖς. Ἡδὲ εἶνε διορισμένοι πλέον τῶν 35. Ὡς νὰ μὴ ἤρκει ὁ ἡ ὑπερβάσις αὕτη,

(Ἀργυρόκαστρον) Θωμᾶς Γρ. Πετρίδης
(τελειόφοιτος ἰατρικῆς)